

Lions Club Doetinchem

Bulletin 180

JAARGANG 21 / DECEMBER 2001

Bestuur 2001 / 2002

President	Han Meibergen
Oud President	Jan Kruit
1 ^e Vice President	Marnix Jansen Venneboer
2 ^e Vice President	Henk Drost
Secretaris	Henk Breuker
Pennigmeester	Martin Liefrink

Secretariaat:

Henk Breuker,
Lebuïnusstraat 23, 7009 MV Doetinchem
Telefoon 0314 - 343056, mobiel 06 – 22376774
Fax 0314 – 354697 E-mail: Doetinchem@lions.nl
Website: www.Lions.nl/Doetinchem
Digitaal ledenboek: www.lions.nl/lolas

Bankrekening ABN-AMRO : 66.03.11.232
(Postrekening van de bank: 824200)

Bijeenkomsten

Iedere maand:

1^e woensdag 20.00 uur Vergadering
3^e woensdag 18.00 uur Taphap
5^e woensdag 18.00 uur Taphap met L.L.L.

Plaats:

**Gasterije De Heereboer, Oude Doetinchemseweg 42
Zeddam, telefoon 0314 – 651940, telefax 0314 – 652488.**

Bij verhindering **altijd** bij de secretaris afmelden: 0314–343056
Bij verhindering taphap **altijd** tussen 12.00 en 17.00 uur bij Gasterije
De Heereboer afmelden.

Voor 5^e woensdag opgave bij Gasterije De Heereboer
Tussen 12.00 en 17.00 uur.

Pres(s)praat

Het is alweer december! In de afgelopen periode hebben we een uitstekend verhaal kunnen horen van en over ons lionslid Theo Soontiëns: een bevlogen persoon voor wie zijn werk (bijna) alles betekent! Hij verving Mark Hagenzieker, die plotseling had afgezegd.

Besloten is om de bijeenkomst op 5 december niet te laten doorgaan, zodat we dit jaar nog één maal bijeen komen: 19 december kunnen wij aanzitten aan een taphap in kerstsfeer en wel met onze dames!! (opgeven bij Henk Breuker). Leden van de stichting Kapatiran (zie het artikel hieronder) komen enkele filippijnse kerstliedjes ten gehore brengen en geven een toelichting op het werk van hun stichting. Onze club doneert €250,=! Het belooft al met al een sfeervolle avond te worden

In het programma voor de tweede helft van "mijn" jaar zijn wat onzekerheden geslopen, maar wat wèl zeker is dat de bestuursoverdracht op 3 juli a.s. deze keer heel bijzonder zal worden; noteer deze datum dus alvast in jullie agenda's, ook jullie lovely lion ladies zijn hierbij weer van harte welkom!

Rest mij jullie vanaf deze plek een vrolijk kerstfeest en een voorspoedig 2002 toe te wensen: we zien elkaar weer op 12 januari 2002.....maar waar? Hierover komt een aparte mailing van de activiteitencommissie.

Han Meibergen

=====

19 december
Speciale Kersttaphap met dames

**Filippijnse kerstliedjes voor een
goed doel**

Opgeven bij Henk Breuker
vóór 15 december s.v.p.

Stichting Kapatiran

Ieder kind heeft recht op basisonderwijs

Leren Lezen, Leren Schrijven 2000

**Bijstandsprogramma voor onderwijs
aan kansarme kinderen in de Filippijnen van het niveau
kleuterschool en lagere school**

“Leren Lezen, Leren Schrijven 2000” heeft als doel:

- Het verschaffen van financiële bijstand aan kinderen van 4 tot 12 jaar uit arme gezinnen.
- Het steunen van peuterspeelzalen, om hen van eenvoudige gereedschappen en leermateriaal te verzekeren en om de ontwikkeling van de jonge kinderen te kunnen bevorderen.
- Het helpen bevorderen van, aan de leeftijd van de kinderen en aan hun lokale omgeving aangepaste, leerprogramma's.
- Het voorzien in sportartikelen en sportuitrusting.
- Het tot stand brengen van rechtstreekse contacten tussen Nederlandse en Filippijnse kinderen om goodwill en solidariteit te bevorderen.

“Leren Lezen, Leren Schrijven 2000” is nog maar net begonnen. Wij beschikken niet over een vaste medewerker of over financiële hulpbronnen om alle donateurs individueel te bedanken. Wij verzorgen echter minstens twee keer per jaar een bericht in de vorm van een nieuwsbrief voor de donateurs om hen op de hoogte te stellen van de situatie van de kinderen. Dit bericht wordt officieel gewaarmerkt door het schoolhoofd. Op deze wijze wordt het geld dat wij ontvangen hebben, niet gebruikt om administratiekosten te bestrijden, maar komt het de kinderen ten goede. In het schooljaar 2001-2002 worden 70 kinderen geholpen door Leren Lezen, Leren Schrijven 2000.

Hoe kunt U helpen?

Steun een kind door per jaar minimaal € 25,= te schenken. Donoren kunnen één of meer kinderen steunen. Uw kunt uw gift overmaken op postgiro 55584 t.n.v. Stichting Kapatiran te Den Haag.
Alvast héél hartelijk dank voor uw bijdrage!

Han Meibergen (naar brochure stichting Kapatiran)

Verslag van de bijeenkomst van 7 november 2001

De president kan niet minder dan 29 Lions verwelkomen. Helaas heeft de aangekondigde spreker zich plotseling afgemeld. Gelukkig heeft hij Theo Soontiëns bereid gevonden om zijn levens verhaal te vertellen. (Zie elders in het bulletin).

Na een buitengewoon aansprekend verhaal bedankt de president hem en spreekt de hoop of eigenlijk meer verwachting uit dat hij ons te gelegener tijd uitnodigt op zijn bruiloft. (Overigens heb ik de indruk dat na zijn verhaal er een algemeen enthousiasme in de club is ontstaan over het feit dat hij in ons midden is. "Het is goed dat wij zo iemand erbij hebben."

- Vervolgens komen na de pauze de notulen en ingekomen stukken aan de orde. Er komen geen aanmeldingen voor het bijwonen van de Nationale Conventie op 29 november a.s.
- Meals on Wheels vind dit jaar geen doorgang wegens gebrek aan belangstelling. Jammer !
- De vergadering van 5 december a.s. gaat niet door. Het lijkt er op dat te veel leden op deze avond toch nog (groot)ouderlijke verplichtingen hebben.
- De taphap van 19 december zal plaatsvinden in de aanwezigheid van de dames. Op die avond zullen o.a. Filippijnse kerstliederen te horen worden gebracht. In verband met de voorbereiding dient men zich op te geven bij de secretaris en wel **voor 15 december**.
- De activiteitencommissie heeft weinig te melden. Binnen twee weken hoopt men de afspraken met het UBK te hebben afgerond.
- Het bestuur heeft een voorstel gedaan om de jumelage een iets andere invulling te geven dan tot nu toe is gegroeid. Daarbij is vooral aan de behoefte tegemoet gekomen om meer ruimte te scheppen voor eigen activiteiten zonder aan de oorspronkelijke intentie te kort te doen. Het voorstel gaat naar de jumelage-commissie en zal begin volgend jaar in de club worden besproken.
- De wijnactie zal binnenkort worden afgerond. Wij drinken er weer aardig op los en twee volgeladen bussen zullen vanuit Limburg hun weg vinden naar onze dorstige kelen.
- De president kan een drietal chevrons uitdelen:
Harrie Mathijssen, lid sinds december 1999 (nog niet eerder ontvangen wegens de inhaalslag der chevrons en afwezigheid)
Chris Geurink, lid sinds oktober 1991 en
Jan van Iersel die al sinds november 1981 in onze club verkeert.
- De rondvraag levert geen bijzonderheden op zodat de vergadering net voor de klok van 22.00 uur kan worden besloten.

Het voordeel daarvan is dat de meeste Lions nog enige tijd blijven en een aantal zelfs zich overgeeft aan functioneel tijdrekken. Het zijn niet de slechtste Lions-momenten.

HB

Het verhaal van Theo Soontiëns

Een man met een missie

Geboren als zondagskind lijkt hij voorbestemd voor alle geluk van de wereld, althans dat vindt hij zelf. En misschien wel terecht want zoals hij regelmatig heeft ervaren in zijn leven komen de dingen die hij nodig heeft welhaast als vanzelf en vooral op het goede moment.

Geboren als 7^e kind in een rij van 8 uit Brabantse ouders, die inmiddels in Gendringen terecht waren gekomen, heeft hij het geluk gehad terecht te komen in een gezin van levensgenieters. Zijn moeder, overleden op jonge leeftijd, liet een gezin na met kinderen tussen 9 en 16 jaar en een vader die altijd de zorg voor hen op zich heeft genomen. Een geweldige vader die zijn kinderen voorhield dat wat hun verdere leven betreft ze "het zelf maar moesten weten, want ik ben je toekomst niet" en "wat er in je zit moet je zelf ontwikkelen".

Daarbij maakte hij duidelijk dat carrière maken iets anders is dan promotie maken of geldelijk gewin, maar veel meer goed worden in je vak. Niet echt verwonderlijk dat de kinderen Soontiëns allemaal dienstverleners zijn geworden, zij het in veel verschillende vormen.

Theo's kennismaking met toneel begon in de derde klas van de lagere school, waar juffrouw van Hal een poppenkast had. Natuurlijk een uitdaging om de fantasie van jonge kinderen te prikkelen. (Dit schrijvend bedenk ik dat hierin wellicht zijn latere missie is begonnen om jonge kinderen met toneel in aanraking te brengen) Ook tijdens een verblijf op Mooi Gaasterland, nota bene in een periode dat zijn moeder ernstig ziek was maar daar werd hij met zijn broertje buitengehouden, kreeg de toen 10-jarige Theo gelegenheid zich in allerlei spelvormen uit te leven.

Op een "bonte avond" op het Ludger College maakte het kleine joch voor het eerst kennis met het echte toneel. Een klein onzeker joch waarvoor Doetinchem de grote wereld was, zat naar adem snakkend te kijken naar wat zich allemaal op het toneel afspeelde. "Het toneel leek wel zestig meter hoog". Die brugklas was helaas geen succes en de kleine Theo

moest naar de Mavo in Ulft waar helaas niets te beleven was. Een opleving ontstond tijdens zijn verblijf op het Isala College in Silvolde waar juist een groep jonge docenten aantrad die in zijn ogen pas het echte leven kende en de "revolutie" de school inbracht. Zijn langdurige verblijf in de vierde klas heeft uiteindelijk het definitieve theatergevoel tot leven gebracht. Niet meer de ambitie om straaljagerpiloot te worden, maar docent drama werd het doel. Het idee dat je daar je beroep van kon maken was hem volslagen onbekend en hij is die suggestie van zijn broer met de nodige opwindning opgevolgd.

Helaas was loting toen ook al aan de orde, maar dat liep twee keer mis. (Waarschijnlijk legt hij dat nu uit als een geluk, want hij was er misschien nog wel niet rijp voor). Een jaartje sportacademie in Groningen werd geen succes ("alleen sport is ook niet alles") en ook een Nijmeegs jaar op de Kopse Hof voldeed niet geheel aan de verwachting. De derde keer loten bracht meer geluk en dus op weg naar Utrecht waar hij de Hogeschool voor Expressie in Woord en Gebaar bezocht. Daar werd hij pijnlijk geconfronteerd met een culturele achterstand die behoorlijk structureel was. Echt theater had hij tot dan nauwelijks bezocht en hij kwam dan ook in een diepe dip terecht. Wat weer als voordeel had dat hij ondanks een mindere tijd in de grote, hem wezensvreemde stad wel dichterbij zichzelf kwam en het idee rijpte dat hij voorbestemd was om theatermaker in de Achterhoek te worden.

De eerste mogelijkheid daartoe bood de Toneelgroep Theater in Arnhem waar hij als full-time lid van de toneelgroep school heel Gelderland bereisde om het theater naar jonge schoolkinderen te brengen. Bijkomend voordeel was dat hij weer in zijn geliefde Achterhoek kon terugkeren. Helaas na korte tijd alweer wegbezuinigd kwam hij als docent drama terecht op Nieuw Schoonaarde in Doetinchem waar hij naast het geven van lessen ook actief werd in het buurthuiswerk. In die periode ontwikkelde hij een methode om kinderen op een eigen manier met theater te leren omgaan, een methode die hij nog steeds toepast. Het werden een paar geweldige jaren die hij beleefde als de hemel op aarde. Daar kreeg ook zijn missie meer vaste vorm: het besef dat het voor ieder kind mogelijk moet zijn om met toneel kennis te maken. Hij zou er oud en gelukkig kunnen worden, maar het nadeel was "dat je er geen donder meer leerde". Creatief als hij is, is dat een beklemmende gedachte en daarom stapte hij over naar het eveneens Doetinchemse STEK waar het zijn taak werd om leerkrachten uit het lager onderwijs op te leiden tot het toepassen van kunstzinnige vorming in de lespraktijk. Met zijn collega's vormde hij voor docenten een lastig team dat er vooral

op uit was docenten bezorgd te maken. Immers, bezorgdheid leidt tot overlevingsdrang.

Ondertussen maakt hij met anderen ook een film voor het JEKK waarvoor hij het script schreef en de regie deed. Ook hier weer als doel om welhaast spelenderwijs jonge mensen tot inzicht te brengen door ze te confronteren met de consequenties die hun daden kunnen hebben. Ongeveer te zelfde tijd maakte hij voor het eerst een grote productie in Terborg met een groot jongerenkoor. Een succesvolle onderneming die het besef in hem deed opkomen dat hij langzamerhand zichzelf ontwikkeld had als een echte regisseur en dat hij die weg verder zou moeten volgen.

Juist op dat moment in zijn ontwikkeling kon hij profijt trekken van een tweetal eigenschappen die hij zijn hele leven al bezit: een stevige portie eigenwijsheid en een behoorlijke mate van naïviteit. Juist die combinatie heeft van hem een enorme doorzetter gemaakt en dat was hard nodig toen hij tot de oprichting kwam van de Sichting AchterDoek. Doel daarvan was het geven van professionele begeleiding bij het bieden van theatermogelijkheden voor kinderen en jong volwassenen. Naast zijn baan als docent drama slokte AchterDoek buitengewoon veel tijd en energie op.

Juist in die moeizame periode vond hij het geluk weer op zijn weg. Een fusie met het Doesburgse Maskarette, door hem met veel aplomb en overtuiging tot stand gebracht, betekende een forse uitbreiding van het aantal deelnemende jonge theatersterren. Een tweede kado was de aankomst van de landelijk Sinterklaas in Doesburg waarbij Theo carte blanche kreeg om het programma in te vullen. Theo zou Theo niet zijn als hij daar niet een succes van maakte, iets wat twee jaar later een vervolge kreeg toen Koningin Beatrix op 30 april Doesburg bezocht. Ook die dag werd een daverend succes. Voor het eerst kreeg hij de volledig vrije hand van het NOB en een zak geld, resulterend in een portie waardering en erkenning die hem vanzelfsprekend veel goed deden.

Helaas was dat niet de opstap tot een wat meer onbekommerd creatief leven want de vooral geldelijke zorgen bleven gewoon bestaan. Subsidiestromen zijn voor AchterDoek onbereikbaar omdat het voortdurend tussen de wal en het schip van de gemeentelijke en provinciale subsidiestromen valt: niets dus. Daarom werd in 2000 AchterDoek BV opgericht, waarbij aan de ondernemingskant van het bedrijf structureler en dus ook commerciëler kan worden gewerkt. Een en ander heeft inmiddels geresulteerd in een

aantal opdrachten als het verzorgen van bedrijfsopeningen en trainingen. Op die manier kan er geld worden verdiend om een verliesgevend deel van AchterDoek in stand te houden.

Toch blijft het geheel nog een moeizame onderneming. 7 dagen per week is Theo bezig met lesgeven, schrijven, organiseren en netwerken. (Wat dat praktisch betekent hoor ik tijdens de borrel na afloop: Opstaan om een uur of 4/5, "want dat zijn de rustige uren om te schrijven", om half negen zakelijk overleg, daarna gesprekken met de andere docenten, 's middags lesgeven en tot laat in de avond bezig zijn met andere groepen.)

Begrijpelijk lijkt het dat daardoor eigenlijk geen tijd overblijft voor een sociaal leven; een keus die hij bewust heeft gemaakt. Voor een partner zou geen ruimte geweest zijn en een vader zijn, die zijn kind alleen maar af en toe ziet, lijkt hem ook niets. Toch begint er langzamerhand een kriebeling te komen dat het misschien ook wel eens tijd wordt om hier ruimte voor te creëren. Ondanks die beperking heeft het hem wel – terecht- trots gemaakt dat door al zijn inspanningen er nu ruim 400 kinderen wekelijks bezig zijn met theater, iets wat zonder zijn inzet en bijdragen nooit in de Achterhoek gerealiseerd zou zijn.

Theo beseft dat hij op een bepaalde manier in de Lions Club Doetinchem een beetje een vreemde eend in de bijt is. Hij heeft wat tijd nodig om te wennen (Ik mag geen U zeggen en dat zal binnen een jaar of twee ook wel lukken"), maar hij voelt zich er wel thuis. Toch zal hij zich nooit aanpassen aan het conformisme van dasje en jasje. Die heeft hij niet eens en hij is er het type niet voor. Bovendien "is hij teveel theaterman om te weten wat de functie van kostuums is". Om af te sluiten met een uitspraak die zeker tot nadenken kan leiden: "Neem me zoals ik ben, dan kan ik geven wat ik heb".

HB

19 december
Speciale Kersttaphap met dames

Filippijnse kerstliedjes voor een
goed doel

Opname bij Markt Doetinchem

Presidentiële klasse !

Niemand zal ontkennen dat informele sociale contacten in clubverband de onderlinge band kunnen versterken. Daarom is het goed om af en toe buiten het gewone bijeenkomstenpatroon met elkaar iets leuks te doen. Meals on Wheels biedt daar zeker een goede gelegenheid toe. Jammer genoeg lukte het (ook) dit jaar niet voldoende belangstelling daarvoor te wekken.

Natuurlijk zijn er allerlei redenen voor om verhinderd te zijn. Ziekte, belangrijke verjaardagen, andere afspraken, kookangst en wat al niet. Alles goed te begrijpen. Minder gemakkelijk geldt dat voor het feit dat zeker 15 Lions niet eens de moeite hebben genomen om zich af te melden bij de organisatoren, ondanks herhaald verzoek daartoe. Iets meer discipline naar elkaar toe lijkt daarom wel gewenst. Dus wie de schoen past (Zeker in deze Sinterklaastijd en met de goede voornemens voor het volgend jaar in het vooruitzicht.)

Bewonderenswaardig was het dat onze president deze teleurstelling naast zich neer legde en de Lions die zich wel hadden opgegeven uitnodigde voor een drankje en een klein buffet. En zo verzamelde ongeveer 20 Lions en LLL's zich op 10 november jl op de Molengarde om zich in zijn fraaie stede tegoed te doen aan niet zozeer "een buffetje" als wel aan een buffet van leeuwachtig goede klasse. Han en Lydi hadden kosten noch moeite gespaard. Fraaie schotels, lekkere hapjes, vele voortreffelijke wijnen, kortom alle ingrediënten die een smakelijke basis vormen voor een uiterst plezierig samenzijn.

Natuurlijk gaat het vooral om wat de mensen er zelf van maken, maar het wordt op die manier wel erg gemakkelijk gemaakt om het naar je zin te hebben. En dan blijkt ook maar weer dat je juist bij dit soort gelegenheden weer eens op andere manieren met elkaar praat en je verhalen hoort die je anders moet ontberen. Nieuwsgierigen laat ik in het ongewisse daarover, maar neem aan dat je elkaar toch weer een beetje beter leert kennen. (Het enige wat ik kwijt wil is dat Han een paar fraaie eerste drukken in zijn boekenkast heeft staan, iets wat hij zelf nauwelijks beseft.)

Nadat iedereen zo ongeveer vertrokken was leek het Marnix, Irene, Gus en mij goed om nog even te blijven om Han en Lydi niet direkt in een presidentieel zwart gat te laten vallen na zo'n geslaagde avond. Zelfs van de "nahang" wist Han spontaan nog iets bijzonders te maken. Hij schroomde niet om nog twee flessen unieke Eiswein open te trekken om daarmee de avond naar een welhaast nog groter hoogtepunt te brengen. Hetgeen Marnix (als inkomend president) en Irene overigens wat zorgen baarden over hoe zij dat volgend jaar zelfs ook maar zouden kunnen

evenaren. Hetgeen een onjuiste gedachtegang is, want natuurlijk gaan wij er van uit dat het dan wel lukt om in groter verband Meals on Wheels te organiseren. Dit jaar hebben de aanwezigen in ieder geval geweldig genoten van een alternatieve Meals on Wheels.

Veel dank dus aan Han en Lydi: **het was van presidentiële klasse !**

HB.

19 december
Speciale Kersttaphap met dames
Filippijnse kerstliedjes voor een goed doel

Opgeven bij Henk Breuker
vóór 15 december s.v.p.

Verjaardagen

In de voorbije periode zijn de volgende lions jarig geweest:

Koos Kuiper, 2 december

Bij deze (nogmaals) van harte gefeliciteerd!

De komende periode hopen de volgende lionsleden hun verjaardag te vieren:

Martin Liefrink, 11 december

Chris Geurink, 14 december

Ruud Wink, 23 december

Gerard Hehenkamp, 5 januari

Evert Bouma, 19 januari

Van de redactie

Na de boeiende presentatie van Theo Soontiëns over zijn leven en werk op 7 november, hebben Henk Breuker en Theo gesproken over een mogelijke column van Theo. Een naam hebben is nog niet bedacht, maar onderstaand volgt de eerste bijdrage van Theo.

In de Efteling

Het is een warme zomerdag, volop vakantie, als ik door het enige deel van de Efteling loop dat, ondanks de immense drukte in de rest van het pretpark, een plaats van rust en evenwicht blijft: de sprookjes-tuin. Dit is de plaats van jonge ouders met hun nog veel jongere kinderen. Hier niet het geluid van voortrazende machinerieën, gillende bakvissen en ook niet het uiterlijk vertoon van erectie-verkennende puistendrukkers.

In het sprookjesbos van de Efteling ontmoet de straffe feitelijkheid van alledag de onnavolgbare wereld van de fantasie. Beide ontmoeten elkaar in de ogen en hoofden van de kinderen. En beiden strijden daar een zware strijd om wie de overhand krijgt: een scherp waarnemend kind kan daar bij het kasteel van Doorn-roosje concluderen dat het er gaat om "slapende poppen". Daar is veel inzicht voor nodig.

Sommige ouders dienen zich in dit heen en weer bewegen tussen werelden nogal eens aan als onbetrouwbare, verachterlijke verraders.

Een onvermijdelijk trots ouderpaar loopt met hun kinderwagen en hun 8-jarige dochter recht op het paleis van de vliegende fakir af als ik daar op de grond zit na te denken over het raadsel hoe die fakir toch telkens weer met het gezicht in de juiste vliegrichting kan zitten. Zou hij dan tóch naar beneden lopen en daar voor het raam zijn oosterse tonen laten horen waarna hij weer op zijn matje gaat zitten? Ik kom er niet achter.

De vader van de twee kinderen is hier duidelijk al eens geweest en de vader weet wat hem te doen staat. In dat naïef klinkende Brabants legt hij zijn kinderen uit wat er te zien is, wat er te zien zal zijn en wat er te zien is geweest.

"Kijk Jacco, kijk daar. Dat is de Fakir. Die blaast op zijn fluit. Mooi hè? En zie je, zie je, zie je Jacco, die tulpen? Leuk hè? Jacco, Jacco?" Maar Jacco kijkt niet. Hij ligt lui in zijn kinderwagentje te lurken aan een pak nep-appelsientje. Zijn moeder kijkt eerst naar Jacco en dan, wat meewarig, naar zijn vader en concludeert dan dat het kind er waarschijnlijk nog te jong voor is.

Ondertussen is het meisje een paar passen naar voren gelopen –"Pas op het water, Jelisse, val er niet in."- en haar blik is een paar tellen gevangen door iets in dat water.

"Kijk eens Jelisse, kijk, kijk. Zie je die Fakir nu? Nu gaat het gordijn dicht en loopt hij naar boven En nou moet je opletten Jelisse, Jelisse let op. Let op. Kijk, kijk, kijk nou gaat de deur open en Jelisse, kijk... ... hij... vliegt!"

Jelisse maakt haar blik los van het water en doet een stap achteruit. Ze kijkt.

"Hij vliegt, Jelisse" zegt de man alsof zijn dochter iets aan haar ogen mankeert.

Jelisse kijkt nog eens en zegt dan: "nee hoor. Hij zit aan draadjes".

"Da's nie!!!!" roept de man. Boos als een verongelijkt klein kind. "Da's nie woar!! Da Ziedde toch, 't matje vli-egt."

Jelisse zucht: "Het zit aan draadjes pappa, dat kan ik toch zo zien" en dan wijdt ze zich aan wat haar boeide in het water. De moeder kijkt eens naar haar dochter, dan naar haar man en concludeert dan dat het kind er waarschijnlijk te oud voor is. In de rotsvaste zekerheid dat het met de jeugd definitief de verkeerde kant uitgaat, maakt ze aanstalten om verder te lopen. Vader volgt haar nurks mopperend met de kinderwagen. Hij kijkt om en maant Jelisse om zich te haasten. Met moeite maakt het meisje zich los van haar onderwerp en holt dan achter haar ouders en broertje aan.

Ik kom overeind. Ik probeer op dezelfde plaats te gaan staan als waar Jelisse net nog stond te kijken en ga zo ver door de knieën als het nodig is om op haar niveau te komen. Ik kijk in het water en na even zoeken zie ik het: op haar vleugeltjes drijft daar, lekker in het zonnetje, een elfje.

Theo Soontiëns

